

**THE
FIRSTHAND ACCOUNT OF
THE MISSION THAT KILLED
OSAMA BIN LADEN**

NO EASY DAY

THE AUTOBIOGRAPHY OF A NAVY SEAL

MARK OWEN
WITH KEVIN MAURER

Az egyetlen könnyű nap tegnap volt.
– Navy SEAL filozófia

Soká éljen a Testvériség.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Amikor középiskolás voltam Alaszkában, dolgot kellett írunk egy könyvről. Olyan könyvet választhattunk, ami nekünk tetszett. A könyvek sorai közt haladva belebotlottam a *Men in Green Faces*-be az egykori SEAL¹-től, Gene Wentz-től. A regény a vietnami Mekong deltában végrehajtott bevetések krónikája. Tele lesállításokkal meg tűzharcokkal, egy gaz észak-vietnami ezredes utáni vadászatra épül.

Az első oldaltól kezdve tudtam, hogy SEAL akarok lenni. Minél többet olvastam, annál inkább látni akartam, hogy meg tudnék-e felelni.

A Csendes-óceán hullámverésében a kiképzés alatt hozzám hasonló embereket találtam: embereket, akik félték a kudarctól, és akik a legjobbra törekedtek. Kiváltság volt, és inspirált minden nap, amit ezekkel az emberekkel szolgáltam. A mellettük végzett munka jobb emberré tett.

Tizenhárom egymást követő harci kitelepülés után a háborúmnak vége. Ez a könyv életem e részének lezárása. Mielőtt távoztam, megpróbáltam megmagyarázni mi volt az, ami motivált minket a brutális SEAL kiképzésen és az állandó kitelepülések évtizedében.

Nem vagyunk szuperhősök, de mindnyájunkban közös a valami nálunk nagyobb szolgálata. Ez egy testvériség, ami összeköt minket, és ez a kötelék teszi lehetővé számunkra, hogy készek vagyunk együtt a veszélybe menni.

Ez egy csoport rendkívüli ember története, akikkel SEAL-ként szerencsém volt együtt szolgálni 1998-tól 2012-ig. Minden szereplő nevét megváltoztattam, köztük a sajátomét, hogy védjem a személyazonosságunkat, és a könyv nem tartalmaz részleteket egyetlen folyamatban lévő bevetésről sem.

Igyekeztem védeni a taktikákat, technikákat és eljárásokat is, amiket a csapatok használnak, miközben napi küzdelmet vívnak terroristák és felkelők ellen szerte a világon. Ha titkokat keresel, ez nem a te könyved.

Noha azért írom ezt a könyvet, hogy megpróbáljak pontosan bemutatni valós eseményeket úgy, ahogy megtörténtek, fontos számomra, hogy bizalmas információt ne közöljek. A kiadóm segítségével felfogadtam egy volt különleges műveleti jogászt, hogy nézze át a kéziratot, hogy meggyőződjön, tiltott témáktól mentes és a kifinomult ellenség nem használhatja kényes információk forrásaként, hogy leleplezze vagy ártson az Egyesült Államoknak. Biztos vagyok benne, hogy a csapat, amely velem dolgozott ezen a könyvön, fenntartotta és segítette az Egyesült Államok biztonsági érdekeit.

Amikor más katonai vagy kormánysszervekre, tevékenységekre vagy ügynökségekre utalok, azt a folyamatosság érdekében teszem, és általában csak akkor, ha más publikáció vagy egyéb nem bizalmas kormányzati dokumentum már említést tett az adott szervezet részvételéről a bevetésben, amiről írok.

Néha a valódi nevükön utalok bizonyos közismert, magas rangú katonai vezetőkre, de csak akkor, amikor világos, hogy ez nem érint műveleti biztonsággal kapcsolatos témát. Minden más esetben szándékosan személytelenítettem a történeteket, hogy megőrizsem az érintett személyek névtelenségét. Nem írok semmilyen technológiáról, ami veszélyeztetné az Egyesült Államok biztonságát.

A könyv által tartalmazott minden anyag nem bizalmas publikációkból és forrásokból származik; semminek nem célja megerősíteni vagy cáfolni, hivatalosan vagy nem hivatalosan, bármilyen leírt eseményt vagy bármely személy, kormány vagy ügynökség tevékenységét. A különleges műveletek jellegének védelmében néha általánosítok dátumokat, időpontokat és az események sorrendjét. Egyik ilyen „kerülő megoldás” sincs hatással a visszaemlékezéseim pontosságára, vagy annak megfogalmazására, ahogy az események kibontakoztak. A könyvben tárgyalt műveletekről számos civil és kor-

¹ SEa, Air and Land – tenger, levegő és szárazföld

mányzati publikációban írtak, és nyílt forrásokból elérhetőek a nagyközönség számára. Ezeket a megerősítő nyílt forrású idézeteket a könyv végén lévő Megerősítő Forrásokban megadtam.

A könyvben lefestett események a saját emlékem alapján. A párbeszédet a visszaemlékezéseimből rekonstruáltam. A háború kaotikus, de mindent megtettem annak biztosítására, hogy a történetek a könyvben pontosak legyenek. Ha pontatlanság van, a felelősség az enyém. Ez a könyv az én nézőpontomat mutatja be, és nem képviseli az Egyesült Államok Haditengerészete, az Egyesült Államok Védelmi Minisztériuma, vagy bárki más nézetét.

A szándékos intézkedések ellenére, amelyeket az Egyesült Államok nemzetbiztonságának, és a világszerte harcot folytató férfiak és nők műveleti biztonságának védelmében tettem, hiszem, hogy a könyv pontos bemutatása az eseményeknek és őszinte ábrázolása a SEAL csapatok életének és a testvériségnek, ami létezik közöttünk. Bár egyes szám, első személyben írtam, a tapasztalataim egyetemesek, és nem vagyok jobb vagy rosszabb, mint bárki, akivel szolgáltam. Hosszú, nehéz döntés volt a könyv megírása, és néhányan a közösségben le fognak nézni ezért.

Azonban ideje tisztába tenni az egyik legfontosabb bevetést az Egyesült Államok hadtörténetében. A bin Laden rajtaütésről szóló sajtótudósításban elveszett, hogy miért és hogyan volt sikeres a bevetés. A könyv végre azoknak adja az elismerést, akik kiérdemelték. A bevetés csapatmunka volt, a hírszerzési elemzőktől kezdve, akik megtalálták Oszama bin Ladent, a helikopterpilótákon át, akik Abbottábádba repítettek minket, az emberekig, akik megrohamozták az épületegyüttest. Egyetlen férfi vagy nő sem volt fontosabb a másikinál.

A könyv a „srácok” története, az emberi áré, amit fizetünk, és az áldozatoké, amiket meghozunk, hogy elvégezzük ezt a piszkos munkát. A könyv a testvériségről szól, amely már jóval azelőtt létezett, hogy én csatlakoztam hozzá, és jóval azután is létezni fog, hogy én távoztam.

Remélem, egy nap egy középiskolás fiatalember elolvassa, és SEAL lesz, vagy legalább egy nála nagyobb életet él. Ha ez megtörténik, a könyv sikeres.

Mark Owen

2012. június 22.

Virginia Beach, Virginia

ELŐSZÓ

Egyes Deszant

Egy percnél a Black Hawk fedélzeti technikus a elhúzza az ajtót.

Alig tudtam kivenni – az éjjellátó szemüvege eltakarta a szemeit –, ahogy feltartotta egy ujját. Körbepillantottam és láttam a SEAL csapattársaimat nyugodtan továbbadni a jelzést a helikopteren.

A hajtómű bőgése betöltötte a teherteret és most már lehetetlen volt bármi mást hallani, mint a Black Hawk levegőt verő rotorjait. A szél csapkodott, ahogy kihajoltam, a földet pásztázva odalent, remélve, hogy megpillantom Abbottábád városát.

Másfél órával korábban szálltunk be a két MH-60 Black Hawkba és szálltunk fel a holdtalan éjszakába. Csak egy rövid repülés volt az afganisztáni Dzsálálábádban lévő bázisunktól a pakisztáni határ, és onnan még egy óra a célpont, amit hetekig tanulmányoztunk műholdas képeken.

A teherter koromfekete volt, a pilótafülke fényeit leszámítva. A bal ajtóhoz voltam préselődve, nem volt hely kinyújtózkodni. Kiszedtük a helikopterből az üléseket, hogy súlyt takarítsunk meg, így vagy a padlón ültünk, vagy kis kempingszékeken, amiket egy helyi sportboltban vettünk, mielőtt elindultunk.

Most a teherter szélén ülve kinyújtottam a lábaimat az ajtón, próbálva elindítani a vérkeringést. Elzsibbadtak és begörcsöltek a lábaim. Körülöttem a teherterben és a második helikopterben huszonhárom csapattársam zsúfolódott össze a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Fejlesztő Csoporttól, vagyis DEVGRU²-tól. Több tucatszor tevékenykedtem már ezekkel az emberekkel. Némelyiket tíz éve, vagy még régebben ismertem. Teljesen megbíztam mindegyikben.

Öt perccel ezelőtt az egész teherter megéledt. Felvettük a sisakjainkat és ellenőriztük a rádióinkat, aztán utoljára ellenőriztük a fegyvereinket. Harminc kiló felszerelést viseltem, minden grammot aprólékosan kiválasztva egy adott célra. A málhám finomodott és beállt a több mint tizenkét év és több száz hasonló feladat után.

Ez a csapat gondosan válogatott volt, a századunk legtapasztaltabb embereiből összegyűjtve. Az elmúlt 48 órában, ahogy felsejlett a rajta nap, aztán elhalasztódott, majd megint felsejlett, mind ellenőriztük és újra ellenőriztük a felszerelésünket, így nagyon is készen álltunk erre az éjszakára.

Ez olyan feladat volt, amiről álmodtam, mióta láttam a 2001. szeptember 11-i támadásokat a tévében, az okinavai laktanya körletében. Éppen kiképzésről értem vissza, és időben mentem be a körletembe, hogy lássam a második gépet becsapódni a Világkereskedelmi Központba. Nem tudtam elfordulni, ahogy a tűzgolyó kilőtt az épület túloldalán és füst gomolygott a toronyból.

Mint amerikaiak milliói odahaza, ott álltam, hitetlenkedve nézve, reménytelenséget érezve a gyomorszájamban. A képernyőre meredve maradtam a nap további részében, miközben az agyam próbálta értelmezni, aminek szemtanúja voltam. Egy gép becsapódása lehetett baleset. A kibontakozó tudósítás megerősítette, amit attól a pillanattól tudtam, hogy a második gép beérkezett a tévéfelvételbe. Egy második gép támadás volt, semmi kétség. Kizárt, hogy véletlenül történt.

2001. szeptember 11-én az első kitelepülésemen voltam, mint SEAL, és amikor megemlítették Oszama bin Laden nevét, úgy véltem, az egységemet hívni fogják, hogy másnap menjen Afganisztánba. Az előző másfél évben kitelepülésre készültünk. Kiképzésen voltunk Thaiföldön, a Fülöp-szigeteken, Kelet-Timorban és az utolsó néhány hónapban Ausztráliában. Ahogy a támadásokat néztem, vá-

² Naval Special Warfare Development Group

gyódtam rá, hogy ne Okinaván legyek, hanem Afganisztán hegyei között, al-Kaida harcosokat üldözve és egy kis visszavágást találva.

Soha nem jött a hívás.

Csalódott voltam. Nem azért gyakoroltam olyan keményen oly régóta, hogy SEAL-legyek, hogy aztán csak tévén nézzem a háborút. Persze, nem állt szándékomban cserbenhagyni a családomat és barátaimat csalódottságomban. Levélben kérdezték, hogy megyek-e Afganisztánba. Számukra én SEAL voltam, és csak abban volt logika, hogy azonnal Afganisztánba települünk.

Emlékszem, küldtem akkor egy e-mailt a barátnőmnek, próbálva elbagatellizálni a rossz helyzetet. A kitelepülés végéről beszélgettünk, és terveket készítettünk az otthoni időmre a következő kitelepülés előtt.

„Kábé egy hónapom maradt – írtam. – Hamarosan otthon leszek, hacsak előbb meg nem kell öl-nöm bin Laden.” Ez olyan vicc volt, amit sokszor hallottál akkoriban.

Most, ahogy a Black Hawkok a célpontunk felé repültek, visszagondoltam az utolsó tíz évre. A támadások óta a munkakörömben mindenki arról álmodott, hogy egy ilyen feladaton vesz részt. Az al-Kaida vezető személyesített meg mindent, ami ellen harcoltunk. Ő inspirálta az embereket, hogy repüljenek bele ártatlan civilekkel teli épületekbe. Az ilyen fanatizmus ijesztő, és miközben figyeltem a leomló tornyokat és láttam a jelentéseket a Washington elleni támadásról és Pennsylvaniából, tudtam, hogy háborúban álltunk, és nem általunk választott háborúban. Sok bátor ember esett áldozatul az évekig vívott háborúnak, sosem tudva, hogy lesz-e lehetőségünk részt venni egy olyan feladaton, ami most kezdődik.

Egy évtizeddel az események és nyolc évvel az al-Kaida vezetők üldözése és gyilkolása után, percekre voltunk attól, hogy bin Laden épületegyüttesébe gyorskötelezzünk.

A Black Hawk sárkányához rögzített kötelet markolva végre éreztem visszatérni a vért a lábujjaimba. A mesterlövész a helyére siklott mellettem, egyik lábával kint, a másikkal a helikopterben, hogy több hely legyen a már szűk ajtónyílásban. A fegyverének csöve célok után pásztázta az épületegyüttest. Az volt a dolga, hogy fedezze az épületegyüttes déli oldalát, miközben a rohamcsapat az udvarra gyorskötelezik és szétválunk a feladatainkra.

Még egy napja egyikünk sem hitte, hogy Washington jóvá fogja hagyni a feladatot. De a várakozás hetei után most alig egy percre voltunk az épületegyüttestől. A hírszerzés azt mondta, ott lesz a célpontunk; úgy véltem, ő az, de semmi sem lepett volna meg. Egypárszor már azt hittük, hogy közel járunk hozzá.

2007-ben egy hetet töltöttem bin Ladenről szóló szóbeszéd üldözésével. Jelentéseket kaptunk, hogy Pakisztánból visszajön Afganisztánba egy utolsó ellenállásra. Egy forrás azt mondta, látott egy „lebegő fehér köntösös” férfit a hegyekben. A felkészülés hetei után végül hiú ábránd volt. Ezúttal más érzésem volt. Mielőtt elindultunk, a CIA elemző, aki a fő erő volt a célpont Abbottábádig követése mögött, azt mondta, 100 százalékgig biztos benne, hogy ő az. Reméltem, hogy igaza lesz, de a tapasztalat azt súgta, tartogassam a véleményemet a feladat utánra.

Most nem számított. Másodpercekre voltunk a háztól, és akárki is lakott ott, rossz éjszaka elé nézett.

Számtalan hasonló rohamot végrehajtottunk már. Ez utolsó tíz évben települtem Irakba, Afganisztánba és Afrika szarvára. 2009-ben részt vettünk Richard Phillips, a *Maersk Alabama* konténerhajó kapitánya kimentésében három somáliai kalóz kezei közül, és tevékenykedtem már Pakisztánban is. Taktikailag a ma éjszaka nem különbözött a száz másik művelettől; reméltem, hogy történelmileg teljesen más lesz.

Amint megmarkoltam a kötelet, nyugalom árasztott el. Mindenki ezerszer hallott már egyperces figyelmeztetést, és ez a pont nem különbözött a többi művelettől. A helikopter ajtajából kezdtem ki-

venni a tereptárgyakat, amiket felismertem a felkészülésünk heteiben tanulmányozott műholdas képekről. Nem voltam a helikopterhez csatolva biztosítókötéllel, ezért Walt csapattársam egy nejlonhurkot fogott a testpáncélom hátán. Mögöttem mindenki az ajtó felé zsúfolódott, készen állva, hogy kövessen lefelé. A jobb oldalon a csapattársaim jól látták a kísérő helikoptert a leszállási zónájához tartva a Kettes Deszanttal.

Amint elhagytuk a délkeleti falat, a helikopterünk kilebegtetett és függeszkedni kezdett az előre meghatározott kijuttatási pontunk közelében. Tíz méterről lenézve az épületegyüttesbe, ruhát láttam csapkodni a szárogatókötélen. A száradni kiakasztott takarókat porral terítették be a rotorok. Szemét kavargott az udvaron, és egy ól közelében kecskék meg tehenek tipródtak, megrémülve a helikoptertől.

A földre összpontosítva láttam, hogy még a vendégház fölött voltunk. Ahogy a helikopter himbálózott, megállapíthattam, hogy a pilótának egy kis gondja volt a gép pozícióban tartásával. A vendégház teteje és az épületegyüttes fala közé fordultunk. A fedélzeti technikusra pillantva láttam, hogy a rádiója mikrofonját a szájához nyomta, utasításokat adva a pilótának.

A helikopter hánykolódott, ahogy próbált elég levegőt találni, hogy stabilan kifüggjön és tartsa a helyét. Az imbolygás nem volt erős, de megállapítottam, hogy nem volt tervbe véve. A pilóta küzdött a kormánysszervekkel, próbálva korrigálni. Valami nem volt rendben. A pilóták annyiszor csináltak ilyen bevetést, hogy számukra egy helikopter cél fölé tévése olyan volt, mint leparkolni egy autóval.

Az épületegyüttesbe bámulva megfontoltam a kötélt kidobását, hogy kijussunk az instabil madárból. Tudtam, hogy kockázatos volt, de muszáj volt a földre jutni. Semmit sem tehettem a helikopter ajtajába ragadva. Csak egy tiszta hely kellett, hogy kidobjam a kötelet.

De a tiszta hely sosem jött el.

– Átstartolunk. Átstartolunk – hallottam a rádión. Ez azt jelentette, hogy ugrott az eredeti terv az épületegyüttesbe gyorskötelezésről. Délre fogunk kerülni, leszállunk, és a falon kívülről rohamozunk. Ez értékes időt vesz el a rohamtól, és több időt ad az épületegyüttesben mindenkinek, hogy felfegyverkezzen.

Elszorult a szívem.

Amíg nem hallottam az „átstartolunk” adást, minden terv szerint ment. Befelé tartva kitértünk a pakisztáni rádiólokátorok meg légvédelmi rakéták elől, és észrevétlenül érkeztünk. A kijuttatás most már elcsesződött. Elpróbáltuk ezt az eshetőséget, de ez a B-terv volt. Ha a célpontunk tényleg bent volt, a meglepetés volt a kulcs, és az gyorsan elúszott.

Amikor a helikopter próbált kiemelkedni az instabil függésből, erősen jobbra fordult, 90 fokot pördülve. Éreztem a farokrészt balra rúgni. Meglepetésként ért, és azonnal igyekeztem kapaszkodót találni a tehertérben, nehogy kicsússzak az ajtón.

Éreztem a seggem emelkedni a padlóról, és egy pillanatig pánik emelkedett a mellkasomban. Elengedtem a kötelet és kezdtem hátradőlni a tehertérbe, de a csapattársaim mind az ajtóba zsúfolódtak. Kevés helyem volt hátrafelé iszkolni. Éreztem Walt fogását erősödni a testpáncélomon, ahogy a helikopter esni kezdett. Walt másik keze a mesterlövész cuccát fogta. Hátradőltem, amennyire csak tudtam. Walt lényegében rajtam feküdt, hogy bent tartson.

Szent fasz, bemegyünk, gondoltam.

Az erős forgás előrevitte az ajtómat, ahogy a helikopter oldalra kezdett csúszni. Láttam felénk közeledni az épületegyüttes falát. Felettem a hajtóművek, amik zúgtak, most inkább visítottak, miközben próbálták legyőzni a levegőt és fent maradni.

A farokrotor alig vétette el a vendégházat, ahogy a helikopter balra csúszott. A művelet előtt azzal viccelődtünk, hogy a helikopterünknek volt a legkisebbe esélye a lezuhanásra, mert közülünk olyan

sokan túléltek már géptöréseket. Biztosak voltunk benne, hogy ha egy helikopter lezuhan, az a Kettes Deszantot szállító lesz.

Több ezer, talán több millió munkaóra lett eltöltve, hogy az Egyesült Államok eljusson idáig, és a művelet mindjárt kisiklik, mielőtt lehetőségünk lett volna letenni a lábunkat a földre.

Próbáltam felfelé rúgni a lábaimmal és mélyebbre furakodni a tehertérben. Ha a helikopter az oldalára esik, átfordulhat, a lábaimat a sárkány alá szorítva. Hátrahajolva amennyire csak tudtam, a mellkasomhoz húztam a lábaimat. A mesterlövész mellettem próbálta kivenni a lábait az ajtóból, de az túl zsúfolt volt. Mást nem tehattünk, mint reménykedtünk, hogy a helikopter nem fordul át és nem vágja le a kint lévő lábát.

Minden lelassult. Próbáltam kiverni a fejből a szétzúzódás gondolatait. A föld minden másodperccel közelebb került. Éreztem az egész testemet megfeszülni, készülve az elkerülhetetlen ütközésre.

ELSŐ FEJEZET

Zöld Csapat

Éreztem lecseppenni az izzadságot a hátamról, a zubbonyomat áztatva, miközben a taktikai ház folyosóján haladtam a mississippi kiképzőhelyünkön.

2004 volt, hét évvel azelőtt, hogy egy Black Hawkkal a pakisztáni Abbottábádba repültem a történelem egyik legjelentősebb különleges műveleti rajtaütésén. A Hatos SEAL Csapat, teljes nevén az Egyesült Államok Haditengerészeti Különleges Hadviselési Fejlesztő Csoportja, röviden DEVGRU, válogató és kiképző tanfolyamán voltam. A kilenchnapos válogató tanfolyam Zöld Csapatként volt ismert, és ez volt az, ami köztem és a többi jelölt között állt az elit DEVGRU felé tartva.

A szívem gyorsan vert, és ki kellett pislognom a verejtéket a szememből, miközben a csapattársamat követtem az ajtóhoz. A légzésem nehéz volt és egyenetlen, ahogy próbáltam kivenni minden oda nem tartozó gondolatot a fejemből. Ideges és izgatott voltam, és így követik el a hibákat. Összpontosítanom kellett, de nem számít, mi volt a helyiségben, ahova behatolni készültünk, az elhalványult a tetőhídon figyelő oktatók keretéhez képest.

Az összes oktató tapasztalt harci veterán volt a DEVGRU-ból. Új operátorok kiképzésére gondosan kiválogatva a kezükben tartották a jövőmet.

Csak bírd ki kajáig, motyogtam magamban.

Csak ezzel tudtam kontrollálni a nyugtalanságomat. 1998-ban azzal mentem át az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL (BUD/S³) kiképzésen, hogy arra összpontosítottam, hogy csak bírjam ki a következő étkezésig. Nem számított, hogy nem éreztem a karjaimat, miközben rönköket emeltünk a fejünk fölé, vagy ha a hideg hullámok csontig eláztattak. Nem tarthatott örökké. Van egy mondás: „Hogyan eszel meg egy elefántot?” A válasz egyszerű: „Egyszer egy harapás.” Csak az én harapásaimat étkezések választották el: Bírd ki reggeliig, eddz keményen ebédig, és összpontosíts vacsoráig. Ismételd.

2004-ben már SEAL voltam, de a DEVGRU-ba bekerülés lehetett a karrierem csúcspontja. Mint a Haditengerészeti terrorelhárító egysége, a DEVGRU túsumentő feladatokat végzett, háborús bűnösöket hajtott fel, és a szeptember 11-i támadások óta al-Kaida harcosokra vadászott Afganisztánban és Irakban.

De a Zöld Csapaton átjutás nem volt könnyű. Már nem volt elég jó SEAL-nek lennem. A Zöld Csapat alatt az átevickélés bukás volt, a második hely meg az első vesztes. Nem a minimumoknak megfelelés volt a lényeg, hanem a lehengerlésük. A Zöld Csapatban a siker a stressz kezelésén múlt, és a csúc szinteden való teljesítésen – állandóan.

Minden kiképzési nap előtt elvégeztünk egy kimerítő testnevelési foglalkozást (PT⁴), hosszú futásokat, fekvőtámaszokat, húzózkodásokat és minden mást, amit a szadista oktatók ki tudtak agyalni. Autókat toltunk, és több alkalommal buszokat. Amikor a taktikai házba, a folyosókból és helyiségekből álló, a zárt környezetű harc (CQB⁵) gyakorlására használt, ballisztikusan biztonságos épületbe értünk, az izmaink már fáradtak voltak és sajogtak. A PT lényege az volt, hogy fizikailag kimerítsen minket a valódi művelet stresszét szimulálva, mielőtt leteszteltek minket egy megerőltető harcászati környezetben.

Nem volt időm az oktatókra pillantani, miközben a folyosón haladtunk. Ez volt az első kiképzési nap, és mindenki idegei fel voltak csigázva. Az Arizonában tartott teljes hónapnyi nagy magasságú ej-

³ Basic Underwater Demolition/SEAL

⁴ Physical Training

⁵ Close Quarters Battle

tőrnőös kiképzés befejezte után kezdtük el a CQB kiképzést. A teljesítés nyomása ott is nyilvánvaló volt, de amint Mississippibe értünk, megugrott.

Kiráztam a gyötrő sajkásokat és fájdalmakat a fejből, és az előttem lévő ajtóra koncentráltam. Vékony forgácslapból készült, ajtógombbal. Az ajtó rozoga volt, és törött az előttünk járó csapatok miatt, és a csapattársam könnyen kinyitotta a kesztyűs kezével. Megálltunk egy pillanatra a küszöbön, célok után pásztázva, mielőtt behatoltunk.

A helyiség négyzet alakú volt, régi vasúti talpfákból készült durva falakkal, hogy elnyeljék az éles lövedékeket. Hallottam a csapattársamat behatolni mögöttem, miközben körívben pásztáztam a gépkarabélyommal, célt keresve.

Semmi. A helyiség üres volt.

– Indulás – szólt a csapattársam, ahogy belépett a helyiségbe, hogy megtisztítson egy sarkot.

Ösztönösen pozícióba siklottam, hogy fedezzem.

Amint elindultam, mormogást hallottam felettem a szarufák között. Nem állhattunk meg, de tudtam, hogy az egyikünk éppen elkövetett egy hibát. A stressz szintem megugrott egy pillanatra, de gyorsan kivertem a fejből. Nem volt idő hibákon aggódni. További helyiségeket kellett megtisztítani. Nem aggódhattam a hibákon, amiket az első helyiségben követtem el.

Megint a folyosón, behatoltunk a következő helyiségbe. Két célt vettem észre, ahogy behatoltam. Jobbra egy célalakot láttam, egy bűnöző egy kis revolvert tartva. Pulóvert viselt, és úgy nézett ki, mint egy gengszter az 1970-es évekből a filmekben. Balra egy retikült fogó nő célalakja volt.

Leadtam egy lövést a bűnözőre pillanatokkal azután, hogy beléptem a helyiségbe. A lövedék a tömegközéppontját találta el. Felé mentem, leadva még néhány lövést.

– Tiszta – mondtam, leeresztve a csövet.

– Tiszta – felelte a csapattársam.

– Biztosítani és súlyba – mondta az egyik oktató fentről.

Nem kevesebb, mint hat oktató nézett le ránk a tetőhídról, ami felülről beszövi a taktikai házat. Biztonságosan járkálhattak a hidakon, figyelve, miközben megtisztítottuk a különböző helyiségeket, bírálva a teljesítményünket és figyelve minden apró hibára.

Biztosítottam a gépkarabélyomat és hagytam lógni a szíján. A zubbonyom ujjával izzadságcseppeket töröltem ki a szememből. A szívem még kalapált, habár végeztünk. A kiképzési forgatókönyvek igen határozottak voltak. Mind tudtuk, hogyan kell helyiségeket megtisztítani. A szimulált harci stressz alatti tökéletes helyiség megtisztítási folyamat volt az, ami megkülönböztetett minket.

Nem volt hibahatár, és abban a pillanatban nem voltam biztos benne, hogy pontosan mit csináltunk rosszul.

– Hol volt az „indulás” figyelmeztetésed? – kérdezte tőlem a tetőhídról Tom, az egyik oktató.

Nem válaszoltam. Csak bólintottam. Zavarban voltam és csalódott. Elfelejtettem szólni a csapattársamnak, hogy bemegyünk az első helyiségbe, ami a biztonság megsértése volt.

Tom az egyik legjobb oktató volt a tanfolyamon. Mindig ki tudtam szúrni, mert hatalmas feje volt. Jókora volt, mintha óriási agynak adott volna helyt. Ez volt az egyetlen megkülönböztető jegye; más-különben nem vetted volna észre, mert higgadt volt és úgy tűnt, soha nem idegeskedett. Mind tiszteltük, mert határozott volt és korrekt. Amikor Tom előtt hibáztál, az olyan érzés volt, mintha cserbenhagyta volna. Ki volt írva az arcára, hogy csalódott bennem.

Semmi ordítás.

Semmi üvöltés.

Csak a tekintet.

Láttam, hogy fentről rám vetette a „*Faszi, tényleg? Ezt csináltad?*” tekintetét.

Beszélni akartam, vagy legalább megpróbálni elmagyarázni, de tudtam, hogy nem akarták hallani. Ha azt mondták, hibáztál, akkor hibáztál. Alattuk állva az üres helyiségben, nem volt érvelés vagy magyarázkodás.

– Oké, vettem – mondtam védekezés nélkül és magamra dühösen, amiért ilyen alapvető hibát csináltam.

– Ennél jobb kell – mondta Tom. – Tűnés. Létramászás.

Felkapva a gépkarabélyomat kikocogtam a taktikai házból és egy kötélletrához sprinteltem, ami egy fáról lógott kábé háromszáz méterre. Fokról-fokra nehezebbnek éreztem a mászást a létrán. Nem az izzadt zubbony, vagy mellkasomra szíjazott harminc kiló testpáncél és felszerelés miatt.

A kudarctól való félelmem miatt. Soha nem buktam meg semmiben a SEAL karrierem során.

* * *

Amikor hat évvel korábban San Diegóba érkeztem a BUD/S-ra, soha nem kételkedtem benne, hogy megcsinálom. Sok BUD/S jelölttársam, aki velem érkezett, vagy ki lett dobva, vagy feladta. Néhányuk nem tudta tartani a lépést a brutális tengerparti futásokon, vagy bepánikoltak a víz alatt a búvárkiképzésen.

Mint sok más BUD/S jelölt, már tizenhárom évesen tudtam, hogy SEAL akartam lenni. Elolvastam minden könyvet, amit a SEAL-ekről találtam, követtem a híreket a Sivatagi Vihar idején, hátha említik őket, és lesállásokról álmodoztam, meg partot érésről egy harc feladaton. Csinálni akartam mindent, amit a könyvekben olvastam, miközben felnőttem.

Miután lediplomáztam egy kis kaliforniai egyetemen, a BUD/S-ra mentem, és 1998-ban kiérdekeltem a SEAL szigonyomat. Egy hathónapos csendes-óceáni kitelepülés, és 2003-2004-ben egy iraki harci kitelepülés után készen álltam valami újra. Az első két kitelepülésem alatt szereztem tudomást a DEVGRU-ról. A DEVGRU a legjobb gyülekezet volt, amit a SEAL közösség kínálni tudott, és tudtam, soha nem leszek képes együtt élni magammal, ha nem próbálom meg.

A Haditengerészet terrorelhárító egysége a Saskarom hadművelet, a Jimmy Carter elnök által az Egyesült Államok teheráni, iráni nagykövetségén fogva tartott 52 amerikai kimentésére elrendelt 1980-as megghiúsult művelet után született.

A művelet után a Haditengerészet szükségét látta egy alakulatnak, amely képes sikeresen végrehajtani ilyen specializált feladatokat, és kijelölte Richard Marcinkót, hogy hozzon létre egy tengeri terrorelhárító egységet, ami a Hatos SEAL Csapat nevet kapta. A csapat túsumentést gyakorolt, valamint beszivárgást ellenséges országokba, hajókra, haditengerészeti bázisokra és olajfűró szigetekre. Az idők során a feladatok kibővültek a tömegpusztító fegyverek proliferációja elleni fellépéssel.

Amikor Marcinko létrehozta a parancsnokságot, csak két SEAL csapat volt, így a „Hatos” számot választották, hogy elhitessék a szovjetekkel, a Haditengerészetnek több csapata volt. 1987-ben a Hatos SEAL Csapatból DEVGRU lett.

Az egység 75 operátorral indult, Marcinko által kiválogatva. Most az egység minden tagját más SEAL csapatokból és tűzszerész egységekből válogatják. Az egység jelentősen megnőtt, és operátorok számos csapatából, valamint támogató állományból áll, de a koncepció ugyanaz maradt.

Az egység az Összhaderőnemi Különleges Műveleti Parancsnokság (JSOC⁶) része. A DEVGRU szorosan együttműködik más nemzeti bevetési erő csapatokkal, mint például a Hadseregtől a Delta Force-szal.

⁶ Joint Special Operations Command

A DEVGRU egyik első művelete 1983-ban volt, a Hirtelen Harag hadművelet idején. Az egység tagjai kimentették Grenada fő kormányzóját, Paul Scoont a kis karibi ország amerikai megszállása idején, a kommunista hatalomátvétel után. Scoonra kivégzés várt volna.

Hat évvel később, 1989-ben a DEVGRU csatlakozott a Delta Force-hoz, hogy elfogják Manuel Noriegát Panama megszállása idején.

DEVGRU operátorok részt vettek az Egyesült Államok által a szomáliai hadúr, Mohamed Farrah Aidid elfogására vezetett műveletben 1993 októberében, amiből a mogadishui csata lett. A harcot megénekelte Mark Bowden a *Black Hawk Down* című könyvében.

1998-ban DEVGRU operátorok boszniai háborús bűnösöket kutattak fel, köztük Radiszlav Kriszticset, a boszniai tábornokot, akit később elítéltek az 1995-ös srebrenicai mészárlásban játszott szerepéért.

2001. szeptember 11-óta DEVGRU operátorok állandó kitelepülési cikluson voltak Irakban és Afganisztánban, al-Kaida és tálib parancsnokokat célba véve. 2001. szeptember 11-e után a parancsnokság azonnal utasítást kapott, hogy menjen Afganisztánba, és a parancsnokság operátorai voltak felelősek néhány magas profilú műveletért, például Jessica Lynch kimentéséért Irakban, 2003-ban. Az ilyen feladatok motiváltak, és az, hogy ők az elsők, akiket hívnak.

* * *

Mielőtt elindulhatsz a Zöld Csapat válogatáson, SEAL-nek kell lenned, és a legtöbb jelölt jellemzően két kitelepüléssel rendelkezik. A kitelepülések általában azt jelentik, hogy a jelölt birtokában van a szükséges ismeretszintnek és tapasztalatnak, amire szükség van a válogató tanfolyam befejezéséhez.

Miközben felkapaszkodtam a létrafokokra a mississippi hőségben, nem tudtam nem arra gondolni, hogy majdnem elbuktam a háromnapos válogató folyamatot még a Zöld Csapat megkezdése előtt.

A válogatás időpontja az egységem szárazföldi hadviselési kiképzésének idejére esett. A kaliforniai Camp Pendletonban voltam, egy fa alatt rejtőzve, az alaptábort építő tengerészgyalogosokat figyelve. 2003 volt, és egy hete voltunk a felderítő kiképzési blokkunkban, amikor parancsot kaptam, hogy jelentkezsek San Diegóban a háromnapos válogató folyamat megkezdésére. Ha elég szerencsés leszek és kiválasztanak, elkezdhetem a kilenchnapos Zöld Csapat kiképző tanfolyamot. Ha elég szerencsés leszek, és átmegyek, akkor csatlakozok a DEVGRU soraihoz.

A szakaszomban én voltam az egyetlen. Egy haver a testvérszakaszban szintén részt vett a válogatáson. Miközben együtt autóztunk, mindketten lemostuk a zöld festéket az arcunkról. Még álcamintás egyenruhában voltunk, testszagtól és rovarriasztótól büzlöttünk a terepen töltött napok után. Fájt a hasam, mert nem ettem mást, csak azonnal fogyasztható ételt, és próbáltam hidratálni, vizet kortyolva, miközben hajtottunk. Nem voltam a legjobb fizikai állapotban, és tudtam, hogy a válogatás első része egy fizikai teszt.

Másnap reggel kint voltunk a parton. A nap alig lesett át a horizont fölött, amikor befejeztem a 6,4 kilométeres szintidős futást. Egy rövid pihenő után csatlakoztam kábé két tucat másik jelölthöz egy sorban a betonon. Szél fúj a Csendes-óceánról és kissé hűvös volt a levegő az előző éjszaka után. Minden más alkalommal csodás reggel lett volna a parton. Már fáradt voltam a futástól, és még fekvőtámaszokat, felüléseket és húzózkodásokat kellett csinálnunk az úszás előtt.

Könnyedén átmentem a fekvőtámasz teszten, annak ellenére, hogy az oktatók szőröztek minden ismétléssel. Minden gyakorlatnak tökéletesnek kellett lennie, vagy nem számított. A hátamra fordulva felkészültem a felülés tesztre.

Tényleg fáradt voltam, amikor megkezdtem az első felüléseket.

Nem segített az állóképességemnek, hogy kint voltam terepen. Jó ritmust kaptam el először, de bedőlt, amikor az oktató megállt mellettem és ismételni kezdte néhány ismétlésem számát.

– Tíz, tíz, tíz – mondta. – Tíz, tizenegy, tizenkettő, tizenkettő.

A technikám nem volt tanítani való. Azokat a számokat ismételte, amik nem voltak tökéletesek. Valahányszor megismételt egy számot, még jobban égtem. Kezdtem fáradni, de semmivel nem kerültem közelebb a teszt normájához.

– Egy perc.

Jócskán le voltam maradva, amikor jött a figyelmeztetés, és gyorsan fogyott az idő. Ha elbukom a felülést, vége. Kétség kezdett a fejembe kúszni. Ostoba kifogásokkal kezdtem előállni, például hogy azért voltam rosszul felkészült, mert kiképzésen voltam az egységemmel, mintsem erre a tesztre készültem volna.

– Harminc másodperc.

Fél perc marad, és tíz hiányzott a minimum számhoz. Mellettem egy másik srác már elérte azt a számot, és még többet lenyomott, amilyen gyorsan csak tudta. Járt az agyam, és nem tudtam elhinni, hogy megbukok. Elűzve a mérgező gondolatokat a fejből, a technikára összpontosítottam. Hamar behoztam a lemaradást.

– Tíz másodperc.

Közel voltam. Fájt a hasam. A légzésem zihálás volt. A fáradtságomat félelem váltotta fel. Sokkban voltam. Nem bukhattam meg. Ki volt zárva, hogy visszamenjek a szakaszomhoz tudva, hogy még a fizikai teszten sem tudtam átmenni.

– Öt, négy, három...

Amikor az oktatók időt kiáltottak, befejeztem az utolsó felülésemet. Átvergődtem, a minimumot két nyamvadt felüléssel megfejelve. Kimerült voltam, de még húzódkodást kellett csinálnom. A rúdhoz lépkedve a majdnem bukás ijedsége adott egy kis adrenalint, és sikerült gond nélkül átmennem a húzódkodáson.

Az utolsó szám egy úszás volt a San Diego-öbölben. Nyugodt volt a víz. Nedvesruha volt rajtunk, így nem éreztem a víz hidegét. Erősen kezdtem. Az egyik srác a Haditengerészeti Akadémia úzója volt, és jóval előttem járt, de én voltam a második. Nyomtam tovább, de úgy éreztem, mintha lassulnék. Olyan volt, mintha egy taposómalomban úsztam volna.

Amikor elértem a célvonalat, az oktatók azt mondták, megbuktam. Kiderült, hogy az akadémiai úzókn kívül mindenki megbukott. Ez felkeltette az oktatók figyelmét és ellenőrizték az árapály táblázatot. Az áramlatok gyors áttekintése után jött a hír, hogy árral szemben úsztunk.

– Holnap megismételjük az egész tesztet – mondták megkönnyebbülésemre.

A kihívás része volt, hogy fáradt voltál minden gyakorlat kezdetén. Ezért nem ismételhettük meg csak az úszást. Tudtam, hogy megint felüléseket kell csinálnom, és a gondolataim mélyén tudtam, hogy egy éjszaka alatt nem fogom formába hozni a hasizmaimat.

Ez mentális dolog volt.

Másnap úgy mentem oda, hogy készen álltam szétkapni mindent, és el akartam érni a minimum pontot. Tudtam, hogy nem voltak nagyszerűek az eredményeim, és aggódtam, hogy hogyan fogadják majd másnap az interjú alatt. Az, hogy minimum eredményeket értem el, semmit sem jelentett a dolgok nagy összefüggésében. Ez a legjobb legjobbjainak válogató tanfolyama volt, és nem azt mutattam az oktatóknak, hogy fel voltam készülve.

Korán érkeztem az interjúra a kék díszegyenruhában, az összes szalaggal és kitüntetéssel. Előző nap levágattam a hajam és ügyeltem rá, hogy simára borotválkozzak. Úgy néztem ki, mint egy ábra egy egyenruha tankönyvből. Ez volt az egyik ritka alkalom, amikor tudtam, hogy a hajvágás, a fényes cipő

és a vasalt egyenruha tényleg számított egy SEAL-nek. Legalább egyel kevesebb dologba köthettek bele az oktatók az interjún.

A konferenciaterem legvégén volt egy hosszú asztal. Az asztalnál ült fél tucat élenjáró főaltiszt, egy pszichológus, aki tesztelt minket a válogatás második napján, és egy karrier tanácsadó. Egyetlen szék állt a bizottság előtt. Beléptem a terembe és leültem.

A következő negyvenöt percben felváltva szegeztek kérdéseket nekem. Soha nem voltam még ilyen tűz alatt. Nem tudtam, hogy mielőtt megérkeztem, a bizottság már beszélt a szakasz főaltisztemmel és a parancsnokommal az Ötös SEAL Csapatnál. Volt egy elképzelésük arról, hogy ki voltam, de ez volt az egyetlen alkalom, hogy lehetőségük volt személyesen felmérni engem.

Nem emlékszem, kik ültek az interjúvoló bizottságban. Számomra csak magas rangú operátorok voltak, akik a kezükben tartották a jövőmet. Rajtam állt, hogy meggyőzzem őket, válasszanak engem.

De a gyenge erőnléti eredmény nem segített az ügyemnek.

– Tudod, kinek válogatunk? – kérdezte az egyik főaltiszt. – Tudod, mibe vágysz bele? Ez a belépési szint tesztje. Itt a profi ligára készülsz, és ennyit mutatsz?

Nem tétováztam. Tudtam, hogy ráböknek erre, és csak egy esélyem volt.

– Vállalom a teljes felelősséget – mondtam. – Kínos itt ülni és ilyen PT eredményt mutatni. Csak azt mondhatom, ha kiválasztanak, azok az eredmények soha nem fognak megismétlődni. Nem fogok előállni semmilyen kifogással. Rajtam áll. Senki más, csak rajtam.

Az arcukat kutattam, hogy lássam, hittek-e nekem. Nem volt jele, hogy igen vagy nem. Csak kifejeztelen tekinteteket láttam. A kérdések ösztüze folytatódott, arra szánva, hogy kibillentsenek. Látni akarták, hogy meg tudom-e őrizni az önuralmam. Ha nem tudok ülni egy széken és kérdésekre válaszolni, akkor mihez fogok kezdeni tűz alatt? Ha kényelmetlenséget akartak okozni nekem, akkor sikerült, de jobbára szégyenkeztem. Ezek olyan emberek voltak, akikre felnéztem, és amilyen lenni akartam, és akkor ott voltam, egy fiatal SEAL, aki alig ment át a felülés teszten.

Az interjú végén leléptettek.

– A következő hat hónapon belül tudatni fogjuk, hogy kiválasztottunk-e.

Amikor távoztam a teremből, úgy véltem 50-50 esélyem volt.

Camp Pendletonba visszatérve új zöld festéket kentem az arcomra és visszaosontam a terepre, hogy csatlakozzam a csapattársaimhoz a kiképzési feladat utolsó néhány napjára.

– Hogy ment? – kérdezte a főaltisztem, amikor csatlakoztam a csapathoz.

– Nem tudom – feleltem.

Nem beszéltem senkinek a fizikai tesztről. Tudtam, jó esély volt rá, hogy elbuktam.

Az iraki kitelepülésem közepén voltam az Ötös SEAL Csapattal, amikor végül megkaptam a hírt. A szakasz főaltisztem behívott a műveletirányító központunkba.

– Kiválasztottak – mondta. – Megkapod a parancsot a Zöld Csapatra, amikor visszaérünk.

Megdöbbentem, mert a legrosszabbra készítettem fel magam. Az járt a fejemben, hogy újra kelle-
ne jelentkezni a válogatásra. Most, hogy kiválasztottak, elhatároztam, hogy nem követem el ugyaneze-
ket a hibákat. Tudtam, felkészülten kell megjelennem a Zöld Csapatnál.

